

Radivoj Šajtinac

ODGAJIVAČ POETSKOG SEMENA

Dušan Vidaković: „Godoov dubler“, Beograd, Alma; 2019.

U svom književno-versičkom odgajalištu Dušan Vidaković smišlja, stvara i prati u neizvesnost recepcije osobene, podsticajne uzorke kratke književne forme, od inicijacijski osvešćenog i semantički koncentrovnog haikua do poetički artikulisanog aforizma. Ovo je autor kod koga su sve aksiološke odrednice uslovne ili redukovane, dok njegov intelektualni ludizam dekonstruiše erudiciju, vokaciju, lektiru, angažovanost, istoriju, postistoriju, dokument i nastoji da poeziji vrati izvornu snagu *sadašnjosti govora*, od ishodišnog žanra prevazilazeći književno istorijsku i formalnu predestinaciju. A poosobiti i haiku i aforizam na način u kom to nije mistifikacija duha kao posledica *megalomanije neshvaćenih* izuzetan je podvig.

Na mikro prostoru, poput intelektualnih cirkona, u zbirci „Godoov dubler“ blistaju i zrače epifanije, ono od čega se i strukturno sastoji prava poezija. Daleko od autistično hermetizovane šifre, s jedne strane, ali i daleko od populističkog samozadovoljavajućeg samozasmejavanja i logoreje, s druge strane, Vidaković u svojoj najnovijoj knjizi gustom mrežom asocijacija lovi preseke mnogoznačnosti detalja i stvari, fenomena i činilaca pojma *blaženog čudovišta pozorišta*. Beketovski naslućujući, *Godoov dubler* možda čeka neku kreativnu alternaciju ili

semantičku reverberaciju, međutim pesnik uspeva da prevaziđe jednoznačni karakter svakog pojma, detalja, rekvizita i medija, žanra i posledice teatarskog sazvežđa, od rikvanda do rampe, od kulise do rekvizite, od rasvete do sufliranja, od autora do reditelja, od pisca do role, od glave do slave, od plača do trača, od reflektora do refleksije...

Institucionalna i kulturološka vasiona **pozorišnog** kao *meta simbola*, od iskonski prepoznatljivog i pojmovno utvrđenog, kroz bogat jezički roj efektnih asocijativno odjekujućih paradigmi, paradoksa i poetički otkrivalačkih iznenađenja, u ovoj kristalno provocirajućoj kratkoći projektuje prožimanje života i teksta. Scene, gledališta, strukture i arhitekture ovog zdanja i sazvežđa, u kom autentično superiorna poezija podstiče čitaoca na odabrani koštac fizisa i mimezisa, pokazuje da poezija ne tvrdi, ona uzvišeno iritira i oneobičava, dekonstruiše i izaziva čitalačku dokvalifikaciju. U „Godoovom dubleru“ njena koncentrovanost nije ishod formalno retoričke prepotencije, sakupljačke autoreferencijalnosti - ovde je svaki kratki tekst kao početak unutrašnjeg događaja, a ne spoljne cehovske i medijske pirotehnike.

21.11.2019.g.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>